

Salomėja Nėris

DIEMEDŽIU ŽYDĖSIU

Ir vienąkart, pavasari,
Tu vėl atjosi drąsiai —
O mylimas pavasari,
Manęs jau neberasi — —

Sulaikęs juodbėrį staiga,
Į žemę pažiūrėsi:
Ir žemė taps žiedais marga ...
Aš diemedžiu žydėsiu — —

1936.III.3.

TU NUBUSI

Tu nubusi vidury nakties —
Miško vėjai su tavim kalbės.
Ir beržai rankas į dangų ties
Sveikint gerves, grįžtančias gulbes.

O pavasaris žarstys žvaigždes
Ir tvoras ir pavartės vartys —
Pro skylėtas baltas paklodes
Kils ir šiaušis dirvos varputys.

Paskutinį smūgį iš peties
Gaus žiema. Ir nemunėliai plauks.
Tu nubusi vidury nakties —
Tai gimtoji žemė tave šauks.

1938.III.8.

SAULĖS KELIAS

Žiūrėk — mums saulė kelią
Vaivorykštėm nudažo,
Mus pusnuogius apkloja
Ji šilko spinduliais —

Nušviesk ilgai, saulele,
Gyvenimą mūs gražų! —
Paskui naktis akloji
Ties jūra nusileis ...

1937.VIII.23.

VAKARAS JŪROJ

Saulė leidžias. Dega jūra.
Tirpsta jos krantai.
Lyg žuvėdrą, baltą burę
Tolumoje matai.

Kur skubi, paklydęs laive?
Nepalik manęs!
Mus bangose naktį gaivia
Žvaigždės glamonės.

1936.XII.19.

ALYVOS

Manęs dar nebuvo —
Alyvos žydėjo — —
Manęs nebebus jau —
Jos vėliai žydės —
Ir kris jų lapeliai
Nuo saulės ir vėjo,
Kaip smėlio saujelės,
Ant mano širdies —

1936.XII.19.

BALTAS TAKELIS

Žiūrės ten mama pro langelį,
Kai vakaras pievoj garuos —
O paruge baltas takelis
Ilgai akyse tavaruos.

Tai krimsis, kam tuomet bareisi
Paguosti tavęs negaliu — —
Juk aš niekad nepareisiu
Pro paruges baltu keliu.

1937.I.V.22.

AŠ NENORIU MIRTI

Amžius tu šlamėsi,
Šilkalapi uosi —
O naktim žvaigždėtom
Vasaros šiltos
Tyliame pavėsy,
Kai šakom sūpuosi,
Šimtąkart girdėta
Meilę čia kartos —
Aš nenoriu mirti,
Nė žemelėj pūti —
Aš gyventi trokštu
Su tavim drauge! —

Aš nenoriu mirti! —
Geriau uosiu būti,
Šaltu akmens bokštu,
Mažyte sraige —
1937.VIII.23.

SAULĖS KŪDIKĖLIS

Ūžia girios, ūžia
Pasaką slaptingą,
Skambančiam gegužiui
Pasakų nestinga.

Ažuolai galingi
Kužda ažuolams čia —
Girgžda beržo lingė
Ir lopšinė šlamščia —

Ne jauni dagiliai
Sparnelius pakėlė —
Vėjai supa tyliai
Saulės kūdikėlį.

Saulės auksaplaukis
Krykščia man ant kelių
Pakartoja laukas
Džiūgesį vaikelio.
1936.V.22.

BENAMĖS VARNOS

Sulaikę žadą, mes praslinksim
Pro juodus žiežulos namus —
Ten stagarai nuo vėjo linksi —
Ten plūsta mus, ten keikia mus —

Benamės varnos nusileido
Ties jau geltonu kaštanu —
Džiovink man ašarą nuo veido
Tu savo lūpų karštumu.

Tylus kuždėjimas beskausmis
Rudens lapelių skinamų —
O kas prakalbina, kas priglaus mus
Tikrus našlaičius — be namų?

Vai, lanksto laužo laibą vyšnią
Vakaris vėjas neramus —
Jau niekad, niekad mes negrįšim
Į juodus žiežulos namus —
1937.XI.16.

KAM TĄ VAKARĄ

Tai naktigoniai dainavo — —
Kam tą vakarą šiandie miniu?
Tai virpėjo lapas klevo
Nuo svaigių nakties bučinių.

Pagiry žėravo laužas — —
Kam tą vakarą šiandie miniu?
Šaką diemedžio nulaužus
Tau sagsčiau prie juodų garbinių.

Meilės viešnios išvažiavo — —
Kam tą vasarą nūdien miniu?
Ir pagelto lapas klevo
Nuo aitrių šalnos bučinių.
1937.IV.22.

KAIP AŠARA

Vanduo čiurlena grynas ir ledinis —
Ir ašara karšta per mano veidą ritas —
Kaip man sudraust ilgaliežuvių minios?
Kuo permaldauti raganas anytas?

Bet kam dėl to man krimstis ir varžytis?
Kam bartis man su raganom anytom?
Gyvenime tu mano — toks mažytis,
Kaip ašara, paskendus vandeny tam.
1937.VI.14.

VARNOS

Nušalnotos gėlės
Lenkia galveles —
Rudens juodbėrėlis
Jau pakando jas —

Įžūliai sužvengęs,
Sutrypė visas — —
Rengės, ilgai rengės
Varnos į dausas —

Kaipgi nesirengsi,
Jei tokia mada?
Pyksta varnos, kranksi
Kam tu ne juoda!

Tau — mažai paukštytei

Varnos pavydės
Ir lakštutės balso
Ir sparnų kregždės.

Aš jom nepavydžiu
Grožio, nė dausų —
Kilkite, išdidžios,
Nors už debesų!

Jūsų vietoj kitos
Po mėšlynus les ...
Tik mažos lakštutės
Daugel pasiges — —

DĖDĖS

Girdėjot? Plūsta, barasi
Protingi mano dėdės —
Kam, sako, užsidariusi,
Nebūtus daiktus giedi?

Kam audros, kam tie sakalai,
Tie karžygiai žaizdoti?
Realų, gyvą privalai
Gyvenimą vaizduoti.

Jei, kaip jie nori, nedarai,
Būk baisiai rūpestinga, —
Vis negerai ir negerai
Ir pastabumo stinga.

O man, sakysiu atvirai,
Seniai liežuvis niežti
Tą jų gyvenimą tikrai
Ryškiom spalvom nupiešti.

1936.III.11.

NEPAŽĪSTAMAI DRAUGEI

Tu mane myli? Tu manai,
Kad aš labai, labai kažin kas?
Brangioji mano! — Nežinai,
Kaip aš į nuodėmes palinkus!

Jaunystė švaistėsi žaibais —
Nūnai jau vasara nunoko —
Tu gal stebėsi labai,
Kad aš gyvent lig šiol nemoku?

O mane laimė guodė jau
Ir baudė, nubaudė ne sykį —

Gyvenimą juk nuodijau —
Tą našlaitėlį pavainikį.

Su ja prasilenkiu dažnai
Ir kankinuos tada paklaikus —
Brangioji mano! Nežinai,
Kokia iš manęs vėjo vaikas!
1936.I.20.

MAŽOJI MANO GEIŠA

Ten linksta vyšnių šakos,
Baltais žiedais ten lyja —
Ten skaisti saulė teka —
Ten mirti nieks nebijo —

Mažoji mano geiša,
Baisu — kokia rami tu!
Tylioji mano geiša,
Lyg statula granito.

Tavo skruostai dažyti,
Sakytum, skausmas mirė —
O ne! Jį nužudyti
Tegali charakiri.

Tau niekas dar nesakė,
Tu niekur negirdėjai,
Jog tavo Nagasaky
Jau kyla Prometėjai?

Mažoji siauraake,
Sugriau ir tau vergiją
Raudonai saulei tekant
Numirti jie nebijo.
1936.III.14.

DVI DEŠIMTI SŪ

Ruduo Paryžiuj — šlapia —
Bulvaruose šviesu —
„Štai, gėlės! Gražios! Kvepia!
Tik dvi dešimti sū!

Čia baltos, čia raudonos —
Taip mėgiamos visų —
Nevalgiau šiandie .. . Ponai!
Tik dvi dešimti sū!"

Šalti lašai sruvena
Nuo sulytų kasų — ,

,Oi, pirkit, ponai mano,
Tik dvi dešimti sū!

Palauk! .. nors tu, bent vienas
Neužsikumšk ausų!
Stimpu čia visą dieną
Už dvidešimtį sū —

Nuvargę stingsta pirštai
Ir akyse tamsu — —
Gyvenime! Aš mirštu,
Dėl dvidešimties sū!"

1937.I.14.

ŠĮ RUDENĮ

Šį rudenį bus kelias mūs
Su gervėmis į pietus —
Ir tu, vėjuži neramus,
Be tėviškės, be vietos!

Nuo pamotės, nuo žiežulos
Per šimtą mylių būsim —
Vėjuži, tu pagiežą jos
Šalton šiaurèn nupūsi.

1937.I.17.

LAUKŲ NAŠLAITĖS

Laukai! Dangus jų grynas —
O vandenys upelio! — —
Našlaitės ašaros
 sraunesnės ir už juos —
Kur brolis, kur sietynas?
Kada parjos iš kelio?
O laimė aukso ratuos —
 sustos ar pravažiuos?
Anksti, anksti be galo
Prieš saulę tave kėlė —
Tai pamotės ranka —
 ne motinos geros —
Rugių laukai nubalo —
Prabėgs ir vasarėlė —
O tau nebus kada
 ištiesti nugaros.

1937.VI.12.

MANO VAIKELIS

Brydė rugiuose — ne žvėries —

Ant katinėlio kam baries?
Tai baltaplaukis mano vaikelis —
Kur tu iries?

Dėl aguonėlės raudonos,
Rugių gėlelės mėlynos
Toli paklydo mano vaikelis
Baltuos miškuos.

Jam apie duoną jie dainuos,
Pasaulio sielvartą dėl jos —
Bet nesupranta mano vaikelis
Rugių dainos.

Jam pilna žemė spindulių,
Margų drugelių ir gėlių —
Skraido, plasnoja mano vaikelis
Pats drugeliu —

Ir ... sudraskyta aguona,
Gėlė nuvytus mėlyna —
Sukniubęs rauda mano vaikelis:
Gėlių gana! —

1937.IV.2.

KELEIVIS

Į tolimas vieškelis bėga —
Pasiilgusių laimės ir turtų
Išklydo juom daugel sėmėgų ..
Keleivi pavargęs, iš kur tu?

Tau gluosniai prie kelio sustojo,
Beržai susirūpinę ošia:
Ką parneši broliam artojam?
Kuo savą kampilį papuoši?

Ištyso šešėlių juodumas: —
Tai vakaras grįžta į sodžių —
Tu gimtojo kamino dūmus
Užuodi, pažįsti be žodžių.

Ir nori, kad būtų tau linksma,
Ir nori su volunge krykšti — —
Sumindyta smilga nulinksta —
O kurgi tu, džiaugsme pernykšti?

Štai bala raudonos pašvaistės —
Įkaitusią žemę pagirdys
Naktuzė. O tau kas palaistys
Dulkėtą nuvytų širdį?

1936.III.4.

EINAM!
(Dail. M.Katiliūtės atminimui)

I

Ką mirtis pakuždėjo
Tau baisioj vienuoj?
„Tu našlaitė tarp vėjų —
Einam! Einam namo!

Tu bijaisi, mergyte,
Šio pasaulio gudraus?
Einam! Ten tau skraidyti,
Juoktis niekas nedraus.

Tavo pats jaunumėlis,
Rytmetinė daina —
Vai, mylės tave smėlis
Ir velėna drėgna!"

IŠEJAI TU

II

Ir pavasario naktį
Su pirmąja rasa
Niekam, niekam nematant
Išėjai tu basa —

O minia abejinga,
Nuosaiki visada,
Plauks apsunkus, laiminga
Kaip galvijų banda.

LŪPOS IŠBALE

III

Su pirmais vyturėliais
Kilo saulė skaisti,
Ėjo kalnus ir slėnius
Spinduliais nusagstyt.

Tiktai lūpos išbalę
Nebžydės spinduliais —
Ten naktis visagalė
Spindulių neįleis — —

KAS ŽINOJO?

IV

Ant apleistos paletos
Nenudžiūvę dažai —
Kas žinojo, kad vietos
Tau tereiks tiek mažai?

Būtų gal neišvarę
Alkanos ir basos —
Būtų gal neuždarę
Kašnio duonos sausos —
1937.V.8.

TĖVELIS MIEGA

Kam žvakės dega nesutemus?
Kodėl taip širdį gelia?
Kam budi baltos chrizantemos
Prie miegančio tėvelio?

Išliaužia žmonės, galais pirštų.
Lyg nebyliai klausimai — —
Iš didžio sielvarto aš mirštu —
Tokia tyla baisi man!

Vai, gauskite, varpai, sirenos,
Raudokit mano skundą!
Tyliais šešėliais dreba sienos —
Tėvelis nenubunda.

Tėvelis miega. Nepažadins
Varpų kraupus gaudimas —
Suspaustos lūpos jo — bežadės —
Jautri širdis nurimus.

Jau niekad nepramerks blakstienų
Tos akys rūpestingos —
Jau nebeglostys mūs nė vieno —
Balta ranka sustingus.

Tikrai. Tikrai tėvelis mirė!
Vargai langan sužiuro —
Ir dienos rūškanos pasviro
Prie našlaitėlių durų.

MOTUTĖS AŠAROS

Supa, supa kūdikėlių
Motina ant rankų —

Bėkite tolyn, šešėliai, —
Spinduliai telanko!

Spindi ašaros motutės
Obelų žieduose —
Auk, vaikelį, būk didutis
Mamą pavaduosi.
1936.V.1.

SENELĖS PASAKA

Apšerkšniję mūsų žiemos —
Balta, balta — kur dairais —
Ilgas pasakas mažiems
Seka pirkioj vakarais.

Apie klaidžią sniego pūgą,
Saulės nukirptas kasas —
Apie žašinę moliūgą,
Kur išskrido į dausas.

Apie vilką, baltą mešką,
Burtus, išdaigas velnių,
Apie vandenį, kur teška
Iš sidabro šulinių.

Apie trečią brolių Joną —
Koks jis raitelis puikus.
Apie Eglę — žalčio žmoną,
Medžiais paverstus vaikus.

Kaip našlaitė nusiminus
Grįžo tuščiomis atgal. . .
Brenda pušys per pusnynus
Ir išbrist niekaip negal! —

Pusnynuos nykštukai miega,
Aukso žuvys po ledu —
Bėga ragana per sniegą,
Nepalikdama pėdų.

Našlaitėlė gero būdo —
O jos pamotė pikta ...
Bet... senelė užusnūdo.
Ir jos pasaka baigta.
1937.I.2.

ATLANTO NUGALĖTOJUI

Vandenyno demonai nubudo —
Gena, gauda plieno paukštį baltą —

Alpdamas girdi staugimą gūdų —
Tai mirtis . . . Junti jos kvapą šalta.

Tau sparnus ledų ledai sukaustė,
Žvarbios vėtros širdį surakino —
Tai gamta sujudo keršyt, bausti —
Kam išplėsei mįslę vandenyno.

„Skriski, sakale, per kaukiančią bedugnę”
Daug balsų per naktį nuaidėjo —
„Šalame! — Gyvybės nešk mums ugnį!”
Silpnajėgiai šaukias Prometėjo.

Ir mirties ledinės nepabūgęs,
Plieno paukštis per bedugnę skrenda.
Tegu audra, tegu vėtra stūgaus! —
Jis pasieks gimtosios žemės krantą!
1935.X.14.

VISUR AŠ JĄ MATAU

Visur aš ją matau
su kūdikiu ant rankos
Apstulbusiom akim
ir padrikais plaukais —
Gal rudenio naktis
ant vėtrų žirgo trankos —
Gal plieno giltinė
ją vejasi laukais —

Spygliuotos pertvaros,
nei sprogstančios granatos,
Nei kaukianti mirtis —
jos nieks nesutūrės.
O kelias tolimas —
nė akys neužmato
Pro dujų debesis,
per sielvarto marias.

Ir nesustos jinai
prie naujo smėlio kapo
Ir niekam neįsmeigs
kryželio ji kuklaus —
Ir žengs ji per kapus, —
be atvangos, be kvapo —
Ir prie širdies arčiau
mažytį savo glaus.

O juk ateis diena,
kad nebegaus patrankos
Ir gėdos kruvinos
pasauliui bus gana —

Aš ateitį regiu —
su kūdikiu ant rankos —
Šviesiom, šviesiom akim
ir džiaugsmo šypsena.

BERŽAI

Iš K.Tetmajer'o.

Ir pravirko beržų lapai
Rudenio gaida —
Ir į tamsią tolią jūrą
Plaukė jų rauda.

Ir paklausė jūra: „Ko jūs
Raudate beržai?
Ar jum saulės nepakanka,
Ar lietaus mažai?“

„Debesys lietaus negaili,
Saulė — spindulių —
Tiktai žemė, kurioj augam
Persunkta krauju“.

AMŽINAS KELEIVI

Eitum, prisiglaustum prie peties gegužio —
Ko gi apsiniaukęs — lyg ruduo nykus?
Balti sodai linksta, soduos bitės ūžia,
Pinasi ramunės baltus vainikus.

Jaunu kūnu jaučiam drėgną juodą žemę —
Žmogui darbininkui poilsis brangus.
O rytoj — su saule! Giedrią dieną lemia
Blaivas ir spalvingas vakaro dangus.

Laimindama skrenda gero derliaus deivė.
Tankus vasarojus. Varpa bus brandi —
O kodėl tu, žmogau, amžinas keleivi,
Šioj didžiulėj žemėj vietos nerandi?
1937.I.15.

RUDENIO ARIMUOS

Žarsto baltą smėlį
Širvinta nurimus —
Rymo ramunėlė
Rudenio arimuos.

Viesulai padaužos
Jau sparnus pakėlę —

Tai blaškys ir laužys
Lauko ramunėlę.

Kam viena likai tu
Rudenio arimuos —
Akmenėlius skaito
Širvinta nurimus.

1937.X.14.

RU DENIO VIEŠKELIU

Kojom pamėlusiom vieškelio gruodas —
Nukrankė varnos vakaro lydimos...
O kas našlaitei kelią parodys,
Kur ta ugnelė gimtojo židinio?

Žvarbūs ir vėjuoti debesys rausta.
Kraupūs vaiduokliai — blaškosi gluosniai.
Lietūs ir ašaros veidą nupraus tau,
Pamotė vėtra plaukus nuglostys.

Kam tu išklydai rudenio vieškeliu?
Ar svetima tau duona pakarto?
Kur ta ugnelė, kur tavo ieškoma?
Baras, tik baras vėtra už vartų —
1935.X.11.

SŪNUS PALAIDŪNAS

Nuraudęs beržynas,
Alėjos klevų —
Ilgu be tėvynės,
Nyku be savų!

Ir šuntakiais, liūnais,
Tamsiais pagiriais
Sūnus palaidūnas
Į sodžių pareis —

Tą vakarą kartu
Šuva gailiai staugs,
Prie užkilų vartų
Mama nebelauks —

Ieškosi mamytės —
Ji smėly miegos —
Ją šauksi, prikrięs
Prie žemės nuogos —
1937V.13.

LEDINĖJ DYKUMOJ

Mes ieškom tako kalnuose,
O mus kažkas klaidina —
Tai vėjai — tai kalnų dvasia
Kvatojas po ledyną.

O takas mūsų taip arti,
O mes visai susmukę — —
Išbalusi kalnų mirtis
Mum rodo žalią snukį.

Toli, toli žmonių namai —
Kad žemės bent ruoželis!
Nūnai ledinėj dykumoj
Bestyrosi sušalęs —

Ir užpustys tave sniegai —
Raudos tau klaikūs vėjai
Ereliai, plėšrūs vanagai
Tau klykaus išbadėję.
1937.I.4.

PABĖGUSI LAIMĖ

Ji bėgo be tako, be kelio —
Jai šaukėm: „Ar tu patrakai?“
Ir matėm, kaip linko berželiai,
Kaip tiesės jai lygūs laukai.

Per pievas, per tamsų pušyną
Ji bėgo plaukais palaidais —
O vardo jos niekas nežino —
Ją šaukėm gražiausiais vardais.

Ji mūsų šaukimo nepaisė.
Negriš jau, negriš niekada —
Ir mes nūnai kremtamės baisiai,
Kam jos nesulaikėm tada.
1937.

SAULĖS KRAUJAS

Alkanas ir plikas kovas
vandenim patvinęs —
Čiulba, cypauja, čirena
pabalčiai, pakrūmė,
Kur ieškosi, vargo paukšti,
sau šiltos nakvynės? —
Paskutinis traukinys
į vakarus nudūmė —

Veidas nuo žiemos išbalęs,
akys žydro lino
Man šypsojosi pro langą . . .
Traukinys nubėgo —
Saulę perpjovė per pusę,
saulę padalino —
Saulės kraujas nutekėjo
purpuru ant bėgių —
1936.III.22.

PAVASARIS KALĖJIME —

Nematei tu sprogstant beržo,
Negirdėjai vyturėlio — —
Ilgesingą žvilgsnį varžo
Tau grabai drėgnų šešėlių.

Paukštis čia neranda kelio —
Net varnėnas jo nežino.
Veltui stiebsies prie langelio,
Prie pinučių geležinių!

Tai iš ko tu sužinosi,
Jog pavasaris atjoja? —
Kad krūtinę skauda, kosi?
Sienų plytos ašaroja?

Ir sunkus vežimas dunda —
Veža gatvėm žemei trąšą.
Ilgesys pasiutęs bunda
Ir krauju į širdį rašo.
1937.

AUDROS PAUKŠTIS

Ligi žemės linksta pušys. Vėtra spiegia.
Raganos undinės žiauria puotą kelia —
Kas budės prie lango naktį šią bemiege?
Kas išdrįs keliauti viesulingą kelią?

Išsijuosę žaibai ima žemę plakti —
Lig padangių šoka bangos okeano —
Skrenda baltas paukštis per tą juodą naktį
Kur tu nusileisi, plienasparni mano?

Prieš siaubūnes audras tu sparnus ištiesęs
Nusilenks žaibai tau, vėtra kelią duos tau!
Lydi baltą paukštį akys mano šviesios
Per mirties bedugnę į laimingą uostą.
1937.I.2.

KLAJŪNĒLIS

Kregždēs molio gūžtā nusikrēsti baigē —
O gandrai ties gluosniu sukasi ratu —
Tur namus erelis ir mažytē sraigē —
Mielas klajūnēli, kur sustosi tu?

— Štai, lauku vējēlis, lengvas debesēlis,
Kaip ir aš, klajūnai — visad be namu —
O lakus ir baltas mūs šilainiū smēlis!
Čia motulē zemē — čia man bus ramu.

1936.V.24.

ANT LAUKINIO ŽIRGO

Ant laukinio žirgo ji su vētrom ūžē —
Niekad nepamirši juoko to smagaus.
Tai jaunystē mano — viesulū mergužē.
Kas besulaikys jā, kas jā besugaus?

Jei nutvert norēsi, per bedugņē šokant,
Tā laukinē mergā už juodu kasu —
Nusikrēsi sprandā . . . Nuskardēs tik juokas,
Kaip kalnū griaustinis užu debesu.

1937.V.13.

BANGŪ BARAMI

Klykia žuvēdros priēš audrā, —
Dreba širdis nerami —
Leidžiasi saulē nuraudus —
Šiaušias krantai barami.

Ko jūs ten šmēkšot priē kranto?
Ašaras braukiat? Baugu?
Vergo širdis nesupranta
Mēlynos laisvēs bangu!

Neša tolyn mūs eldijā
Jūros dvasia nerami —
Aš gi su tais, kur nebijo
Plaukti bangu barami.

1935.XII.

PRAKEIKIMAS

Siaubinga priēblanda užtvindē pirkā,
Visi stovējo tylūs ir išbalē,
Priēš savo norā nepravirķē —

O tėvas rodė rūsčio galią —

Įnirtęs, lyg perkūnas, griaudė —
Jo sunkūs žodžiai krito man.
Kur eisiu aš per liūtį, audrą —
Jo prakeikimo lydima?

Sutvisko žaibas — nušvietė lūšnelę.
Drebėjo tėvo kumštis pakelta —
Visi drebėjo mirtinai išbale,
Nedrišo niekas tart: „Ji nekalta!“

Nepulsiu aš po kojų piktam seniui,
Kad spardytų mane, paskui atleistų.
Kad vėl gyventum, kaip gyvenę
Tarp prietarų tamsiųjų raistų?

Atplėšė vėtra man duris lūšnelės —
Ir aš benamė girios glūdumoje —
Gražus žaibais nušvitęs kelias!
Gražu, kai debesys grūmoja!

Dar kartą pažvelgiau į mielą gūžtą —
Naktis ją globė letenom juodom —
Girdėjau, kai pušis per audrą lūžta...
Kuris jų seks manom pėdom?

1937. VII.

NAKTĮ NYKIĄ

Lyg vaiduoklis naktį nykią
Vaidinuosi —
Kaip tu savo pavainikį
Uždainuosi?

Neraudok, širdies vaikeli,
Liūlia, liūlia!
Oi, nebark manęs, tėveli!
Oi, motule!...

Neramus širdies vaikelis
Neužmiega —
Šešėliuotas mano kelias —
Kur jis bėga?

Šaltas šiurpas pabučiavo
Jauną veidą —
Ilsta rankos. Naštą savo
Jau paleido — —

Šalnos gėlos širdį gelia
Naktį nykią —

Kas mylēs tave bedalī
Pavainikī?

1937.IV.27.